

Pinsedag d. 20. maj 2018 i Silkeborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Jeremias Bog kap 31 v. 31-34..

Pinseberetningen: Apostlenes Gerninger kap 2.

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 14 v. 15-31.

Der skal komme dage, siger Herren, da jeg slutter en ny pagt ... Det var profeten Jeremias, der fik de ord om en ny pagt fra Gud midt i en tid af sammenbrud og ulykke. (Indgangsordet)

Nogle har rystet på hovedet ad ham - andre er begyndt at spejle efter de dage. Og de måtte spejle langt, for der gik godt 700 år - så oprandt de dage.

Men ingen forstod, hvad der skete.

Nej, Det gik ikke hen i ubemærkethed - hele magtapparatet, både det religiøse og det politiske og militære sammen med folkemængdens ophidselse var involveret, da Guds Søn - i kærlighedens fuldkomne solidaritet i liv og lidelse og død med den skabning, som havde forkastet Gud - da han hængende på et kors med sit hjerteblood underskrev den nye pagt mellem Gud og mennesker - - men ingen forstod, hvad der skete.

“Dette er mig legeme, som gives for jer,” havde han sagt til sine disciple. “Dette bæger er den nye pagt ved mit blod.” Men det var kryptisk tale for dem.

Påskedag - i mødet med den opstandne Jesus - er det begyndt at dæmre for dem, at her var noget på færde, som var større og af en helt anden slags end den totale fiasko, som de havde set deres mester gå til grunde i langfredag, og som de selv frygtede mere end noget.

Måske har Jesu ord om at, han skulle gå bort og så komme til dem, summet for deres indre øre. Men det var først, da han havde forladt denne synlige verden og var optaget til Himlen, først da erfarede de, på en måde de aldrig kunne have drømt om, at han kom til dem - tog bolig hos dem, ja i dem, som han havde sagt.

Der sker så meget pinsedag, at de, der oplever det, slet ikke kan sætte ord på det hele. Peter griber - ikke Jeremias profeti, men ord af profeten Joel, som meget præcist siger, hvad der sker: Gud udgyder sin Ånd over alle mennesker.

Folk fra alle egne af verdens babyloniske forvirring begynder at forstå hinanden. De hører forkyndelsen om Jesu død og opstandelse. De vender om - hjerterne rækker ud efter ham - de bliver døbt i Jesu Kristi navn, og de føjes sammen i et fællesskab, en umiddelbar enhed, som de ikke har noget forbillede for eller kan lære nogen steder. Hvad er det der sker, om det ikke er Guds kærlighed, der opfylder dem - den samme kærlighed, som drev Guds Søn til fællesskab og enhed i liv og død med den faldne skabning. Det er ham, der kommer og tager bolig hos dem og i dem ved Helligånden.

Hvordan det lader sig gøre, at Himlens og jordens skaber, den evige, hellige Gud, kommer og tager bolig i små mennesker, det er og bliver et mysterium - en hemmelighed, som kun Gud kender. Men han ville det sådan, fordi han i sin kærlighed længtes efter at se sit billede i os, som han engang skabte i sit billede. Og han gjorde det selv muligt, ved at nedbryde syndens skel mellem os og sig selv ved Jesu død på korset.

Vi fejrer jul, påske og pinse. De store højtider får hver deres særlige præg - og det er ikke populært at synge julesalmer til pinse eller påskesalmer til jul. Og dog er det én og samme skelsættende og altafgørende begivenhed, vi fejrer.

Til jul fejrer vi, at Gud blev menneske - inkarnationen. Ikke siden skabelsens dage havde Gud vandret i haven sammen med det menneske, han havde skabt. Nu vandrede han igen med os - som en af os. Målet for den vandring var besejlingen af den nye pagt. Målet med Jesu død på korset til påske er pinsens fællesskab mellem Gud og mennesker - et fællesskab så fuldkomment, at Jesus kan udtrykke det sådan: "Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham."

At Gud kommer os så nær, er så stort og ubegribeligt, at vi må bruge mange forskellige billeder, for blot glimtvis at beskrive det.

Dér hvor vi slap evangelieteksten, siger Jesus det på en anden måde: "Jeg er vintræet, I er grenene."

Umiddelbart før sin himmelfart siger Jesus til de 11: "Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage."

Et rammende billede, fordi denne erfaring af Guds-nærvær og Guds-fylde er - som Peter siger det i sin pinseprædiken - knyttet sammen med dåben i Jesu Kristi navn.

Men 'dåb med Helligånden' også blevet et kontroversielt udtryk i dag, fordi det gennem tiden har fået så mange udlægninger og forklaringer, at mange fór vild - nogle i en blind jagt på øjeblikkets oplevelse, andre i en lige så blind flugt fra det anderledes og ukendte.

Men de, der tog imod, erfarede, at denne dåb med Helligånd ikke var som en stillestående sø eller dåbsgrav. Vel var pinsedagens oplevelse et stort vendepunkt såvel i disse menneskers liv som i hele verdens gang. Men den dåb med Helligånd, som de erfarede, var som en stadig strøm livet igennem - - som en flod, de til stadighed måtte rense sig i - - som en kilde, de konstant måtte drikke af, som en stadig længsel. Og holdt de op med at drikke, ville hjertet brænde af tørst og dø - - ligesom vintræets grene hele tiden må modtage saft og kraft og næring fra stammen og roden for at vokse og bære frugt og nå sin bestemmelse.

For kun ved at modtage Guds Ånd, at leve og vandre i Helligånden, når vi vort livs bestemmelse - bliver vi til det, vi er skabt til at være - bliver vi hele og sande mennesker i Guds billede.

Det billede kender vi - vi kender det fra Jesus Kristus, som er det eneste menneske siden skabelsen, der har levet uden syndens forvrængning. "Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede" siger Hebræerbrevet.

Dåben med Helligånd er vor forvandling til det billede - så vi af Guds nåde bliver, hvad Jesus var af natur og eget væsen - vi bliver Guds sønner og døtre.

I forlængelse af løftet om dåben med Helligånd, siger Jesus: "I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner herfra og lige til jordens ende."

Han sender dem ud på en vej.

Det første navn for det Jesus-fællesskab, som Helligånden skabte på pinsedagen og som vi sidder midt i lige her - det første navn for det, var "Vejen".

De havde en vej at vandre - geografisk ud over jorden - men navnet kom nok snarere af, at de oplevede det nye liv, de havde modtaget, som en vej - en indre vej, som hjertet måtte vandre - følge Kristus efter, vandre med ham - men også vandre imod ham for at han til stadighed måtte vinde mere skikkelse i dem, så de kunne være hans vidner i ord og liv.

Kun sådan bliver et menneske - kun sådan bliver vi, du og jeg, hvad vi er skabt til at være.

Denne dåb med Helligånd, denne forvandling, nyskabelse er det diametralt modsatte af den selv-realiserings, der er idealet for mange mennesker i dag.

"I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer," sagde Jesus - oj, det lyder godt!

Paulus, som nok vidste, hvad kraft og styrke og magt var for noget, da han drog afsted med mandskab for at bringe dem, der fulgte Vejen bundne til Jerusalem - han siger senere i sit liv med dyb glæde - endda med stolthed: "I min magtesløshed udfolder Guds kraft sig helt."

"Jeg er død - korsfæstet og opstået med Kristus ... jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig."

For den, der kun vil sig selv, og ud af sig selv vil realisere sig selv, må dette lyde som en ren gyser. Han eller hun kan vel vinde hele verden, men må bøde med sin sjæl.

Men den, der har smagt blot en dråbe af Guds nåde, ved, at i denne død og opstandelse modtager vi livet i hele dets fylde, som kun den almægtige Gud kan skabe det og skænke det.

Paulus, der kunne sige det så absolut - død og opstået med Kristus - fordi Gud ikke gør noget halvt, han oplevede også, som han flere gange opfordrer andre til i sine breve, at han til stadighed måtte aflægge det gamle menneske og iføre sig Kristus - til stadighed måtte dø bort fra sit gamle liv og leve i opstandelse med Kristus - eller som han skriver om det liv, der indledes med dåben i Jesu navn: han vandrer i livets nyhed.

En dåb med Helligånd - en død og opstandelse - en nyskabelse i Kristus - grene på vintræet - en forvandling fra herlighed til herlighed - Guds bolig - en kilde, der springer til evigt liv - en vej - vandring i livets nyhed - Guds sønner og døtre . . .

Billederne og ordene bliver så mange, for den gave, Gud rakte hele menneskeheden, hele skabningen på pinsedagen - den nye pagt ved Jesu blod - den gave han skænker hvert enkelt menneske, som har sagt ja til Jesus og er døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn - den gave er så stor, at den ikke kan beskrives - - den kan kun leves - modtages og leves - og der skal et menneskeliv og en evighed til at leve den fuldt ud.

Det er besynderligt, at det, der ofte kendetegner den kristne kirke her i den såkaldt gamle kristenhed, er desillusionerede kristne - modløse - skuffede - fattige - rådvilde.

Jeg ved, at når mit eget liv har båret det præg, så har det været når jeg selv ville gøre det, som kun Gud kan gøre - når jeg opgav at gøre det og for ikke at afsløres krævede af andre, hvad jeg ikke fandt hos mig selv - når jeg satte mig ned og så kilden løbe forbi uden at drikke - når jeg for ikke at komme til at gå bagest i optøget ville skyde genvej og faldt i grøften og sad dér i stedet for at vandre med Kristus.

Jeg ved også, at Gud stadig rækker sin gave til den, der vil tage imod - Helligåndens dåb, floden strømmer stadig - kilden med levende vand springer og hører aldrig op - Gud skaber stadig nyt liv i Kristus - vandringen i livets nyhed er åbent land - vejen ligger åben for vore fødder. For den nye pagt står ved magt - den er signeret og besejlet med Guds Søns blod på korset.

Vor del er blot at tage imod gaven. Den gives os af nåde, men den er ikke gratis - den koster hele vort liv, som den kostede Jesus livet. Til gengæld får vi mere end hele livet, og når vi mener at have modtaget alt, er der stadig mere, for Gud er altid større og hos ham er der altid mere.

Sig ikke at du er fattig eller at dit liv er vissent - det er lige så enkelt at modtage Helligåndens stadige strøm, som det er at række ud og modtage brødet og bægeret, som rækkes dig fra Jesu bord. Sig ikke, at Gud er langt borte - for Helligånden er dig lige så nær som bønnen i dit hjerte og lovsangen i din mund.

Så lad os nu være stille og vende sind og sans fra alle mine ord til Kristus selv, som kommer til os ved Helligånden.

Vi går ind i en stille stund med sangen "Kom til os, Gud Helligånd."